

Петрыкаўскія Чавіны

КАРАТЭ-ДО... ПАСЛЯ І ЗАМЕСТ

Панядзелак, 17.06.2013 20:41. Рубрыка: [Падзеі](#)

Некаму можа здацца, што каратэ як від спорту мае недастаткова многа прыхільнікаў сярод петрыкаўчан. І памыліцца. Тых, хто спрабаваў сваю волю і моц на імправізаваных татамі ў шатакан каратэ-до, у нашым раёне каля васьмісот чалавек.

Але спаборніцтвы рэспубліканскага ўзроўню наша спартыўная пляцоўка прымала ўпершыню. Нягледзячы на тое, што Петрыкаўская зямля знаходзіцца на ўскрайку рэспублікі, сюды ўсё ж даехалі 16 клубаў беларускай федэрацыі з 27 існуючых. Гэта былі прадстаўнікі горада Мінска, Брэсцкай, Гродзенскай, Магілёўскай, Мінскай і нашай абласцей. Удзел у мерапрыемстве спартсмена з

Масквы надаў яму статус адкрытых спаборніцтваў.

Улічваючы гераічную гісторыю Петрыкаўшчыны, мерапрыемства мела назву “**Удзячная памяць**” і было прысвечана героям Вялікай Айчыннай вайны.

Тым удзельнікам спаборніцтваў, хто прыехаў днём раней, была прадстаўлена магчымасць блізкага знаёмства з раёнам. Наведванне аграгарадка Ляскавічы, музея прыроды, экскурсія па сафары-парку закончыліся пешымі прагулкамі па горадзе і кінасеансам.

Дзень спаборніцтваў, 9 чэрвеня, быў пачаты з мітынга каля помніка воінам-вызваліцелям у гарадскім парку, куды на чале з прадстаўнікамі федэрацыі і трэнерамі, кіраўнікамі аддзелаў райвыканкама калоны спартсменаў у кімано рушылі ў дзясятай гадзіне раніцы. На мітынгу слова трымалі намеснік старшыні райвыканкама **Віталь Пілер**, старшыня беларускай федэрацыі шатакан каратэ-до **Андрэй Вількін** і кіраўнік раённага спартыўнага клуба шатакан каратэ-до **Міхаіл Сухарэнка**.

Пасля ўскладання кветак да помніка калоны ўдзельнікаў перамясціліся ў гарадскую спартыўную залу, дзе 142 ўдзельнікаў чакала насычаная спартыўная праграма. Узнагароды разыгрываліся ў дваццаці раздзелах па шасці відах. Гэта індывідуальныя і групавыя тэхнікі – ката, а таксама кантактныя і бескантактныя баі – кумітэ. Узрост юнакоў і дзяўчат вагаўся ад васьмі да чатырнаццаці гадоў.

Прытрымліваючыся шматгадовай традыцыі правядзення спаборніцтваў па шатакан каратэ-до, цырымонія адкрыцця адбылася пасля таго, як былі падведзены вынікі часткі раздзелаў. Словы прывітання і пажадання перамог выказалі ўдзельнікам старшыня райвыканкама **Аляксандр Пінчук**, начальнікі аддзелаў райвыканкама і прадстаўнікі федэрацыі. Але галоўным госцем на мерапрыемстве стаў жыхар вёскі Пціч, ветэран Вялікай Айчыннай вайны **Міхаіл Сакурэц**. У кароткай прамове ён параўнаў сілу і адвагу юных спартсменаў і тых салдат, якія заваёўвалі для іх мірнае неба роднай краіны.

Кожны ўдзельнік спаборніцтваў атрымаў ад арганізатараў памятны падарунак. А танцавальны і вакальны калектывы раённага цэнтра творчасці дзяцей і моладзі аздобілі цырымонію сваёй творчасцю. Старшыня федэрацыі шатакан каратэ-до Андрэй Вількін дзякаваў арганізатарам за цёплы прыём і ўручыў некаторым клубам ганаровыя сертыфікаты “**100**” і “**250**” па колькасці членаў гэтых аб’яднанняў.

Як мы адзначалі раней, з дваццаці камплектаў узнагарод спартсмены нашага клуба “Несін” заваявалі тры медалі і два дыпломы. Максімальную колькасць узнагарод атрымалі прадстаўнікі клуба “*Акадэмія каратэ*” з Мінска – 17 узнагарод, трынаццаць узнагарод паехалі ў *Зельву*, а 10 – у *Пінск*.

Дванаццацігадовы спартсмен з Масквы **Дзяніс Жукаў** заваяваў медаль і два дыпломы. Былі і тыя, каму на гэты раз удача не ўсміхнулася.

Да позняга вечара працягваліся сустрэчы на татамі. Ужо ў сёмай гадзіне вечара апошнія ўдзельнікі атрымалі ўзнагароды, а арганізатары – словы ўдзячнасці за высокі ўзровень правядзення мерапрыемства. Адно толькі непакоіла, што так мала гледачоў і балельшчыкаў адгукнуліся на запрашэнне прыйсці ў спартыўную залу, каб пазнаёміцца з каратэ і падтрымаць нашых хлапчукоў, якія паказалі выдатную падрыхтоўку, што вельмі важна ў іх 8-10 гадовым узросце.

Восемдзсят членаў зарэгістраваны з 2005 года ў спартыўным клубе “*Несін*”, якім кіруе дырэктар раённага фізкультурна-спартыўнага цэнтра **Міхаіл Сухарэнка**. Але гісторыя клуба пачыналася ў 1992 годзе, калі пасля Магілёўскага педагагічнага інстытута ў Чалюшчавіцкай школе малады тады педагог пачаў першыя заняткі з жадаючымі. Праз год Міхаіл Адамавіч стаў членам рэспубліканскай федэрацыі шатакан каратэ-до. А яшчэ праз год павёз першых сваіх выхаванцаў на рэспубліканскія спаборніцтвы. Праз два гады спроб сябе і выхаванцаў на такім ўзроўні была першая ўзнагарода – другое месца. Яе атрымаў **Павел Якубойскі**.

Чатыры гады працягваўся складаны перыяд вучобы і атэстацыі самога педагога. Сямінары, якія праводзілі майстры каратэ з Японіі, каштавалі не танна, за кожнае патрэбна было аддаць не менш дваццаці доляраў. Па тых часах грошы не малыя. Ды і кожны ўдзел у спаборніцтвах для выхаванцаў і самога Міхаіла Адамавіча (тады ён быў так званым гуляючым трэнерам), каштавалі дорага. Таму выбар назвы іх спартыўнага аб’яднання напрошваўся сам – “*Энтузіяст*”. Многа пазней яны сталі называцца японскім варыянтам гэтага слова “*Несін*”.

Шматлікія клубы шатакан каратэ-до працуюць на камерцыйнай аснове. Але ў Міхаіла Адамавіча свой погляд на папулярызацыю гэтага віду адзінаборстваў. За дваццаць гадоў настаўнік вёў спартыўныя гурткі ў розных школах – Чалюшчавіцкай, Капаткевіцкай, Конкавіцкай, Капцэвіцкай, у гімназіі. Да яго на заняткі ездзілі дзеці з Кашэвічаў, Залесся. Нехта спрабаваў і не вытрымліваў, іншыя працягвалі займацца гадамі. Ёсць і тыя, хто меў дастаткова высокія вынікі. Іх, прызёраў рэспубліканскіх спаборніцтваў, у Міхаіла Адамавіча каля дваццаці. Для некаторых каратэ стала ладам жыцця.

Павел Якубойскі займаўся трэнерскай працай, **Таццяне Козінец** каратэ стала бонусам для паступлення ў Беларускі дзяржаўны тэхнічны ўніверсітэт, **Мікіта Сяранін** стаў прызёрам міжнародных спаборніцтваў, для **Яўгена Дзідзенкі** каратэ стала перамогай, у першую чаргу, над сабою.

– Каратэ – гэта не толькі від адзінаборстваў, гэта філасофія, – знаёміць з каратэ ў час гутаркі Міхаіл Адамавіч. – Фізічнымі і маральнымі нагрузкамі тут гартуецца сіла духу. Кожная трэніроўка – гэта крок на шляху да ўдасканалення. Каратэ з’яўляецца інтэлектуальным відам спорту. Да атрымання чорнага пояса трэба дасканалы валодаць пятнаццацю складанейшымі комплексамі тэхнік, тэрміналогіяй. Не кожнаму гэта па сілах фізічна, інтэлектуальна і маральна. Таму застаюцца тыя, у каго такія здольнасці максімальна дамінуюць.

З сямідзясятых-васьмідзясятых гадоў мінулага стагоддзя, калі існавала забарона на каратэ, у людзей захавалася памылковае меркаванне, што каратэ – гэта атрыбут крымінальных фарміраванняў. Але трэба разумець, што той, хто аправуў кімано і хаця б аднойчы выйшаў на татамі, не апусціцца да дэманстрацыі сваёй перавагі па-за ім. Дрэнную славу зрабілі гэтакі від спорту тыя, хто глядзеў нізкапробныя фільмы і разглядаў малюнкi ў брашурах “самвыдата”.

Не веру ў асаблівыя здольнасці. Думаю, поспеху дасягаюць тыя, у каго здольнасці супалі з магчымасцямі і вялікім жаданнем дасягаць вынікаў. На жаль, у нашай сітуацыі дзеці знаходзяцца не заўсёды ў выйгрышным стане. Напрыклад, мы не маем свайго памяшкання, а перад школамі, дзе нам даводзіцца праводзіць трэніроўкі, стаяць свае задачы. І ў супрацоўніцтве з намі яны не заўсёды маюць патрэбу. Але ж мы – “Энтузіясты”, і такая назва да многага абавязвае.

З адзінаборствамі ў раёне ўвогуле складаная сітуацыя – каратэ і таэквандо, ды і тыя толькі ў горадзе. У наступным навучальным годзе, праўда, плануем адкрыць аддзяленне грэка-рымскай барацьбы ў Капаткевічах.

Што датычыцца рэспубліканскіх спаборніцтваў, што нядаўна прымаў раён, вялікі дзякуй старшынi райвыканкама **Аляксандру Пінчуку**, кіраўнікам і спецыялістам аддзелаў адукацыі, моладзі, фізічнай культуры, спорту і турызму, культуры за ўдзел у арганізацыі мерапрыемства. Раней раён не прымаў спаборніцтвы такога ўзроўню і першы вопыт аказаўся паспяховым. Нам было што паказаць. Як гавораць, дома і сцены дапамагаюць. Выхаванцы паказалі высокія вынікі. Таму, магчыма, і нам хутка будуць уручаць сэртыфікат “100”. Мне важна паспець перадаць дзецям тое, чым валодаю я, што атрымаў цанюю паражэнняў і траўмаў, перамог маіх вучняў і ўласных.

Алена БРУЦКАЯ

Фота Пятро ШАДУРЫ